

EMILY
BOLDOVÁ

STŘÍBRNÉ PERUTĚ

REBELKA NOCI

Stříbrné perutě

Rebelka noci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Emily Boldová

Stříbrné perutě: Rebelka noci – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Emily Boldová

Stříbrné perutě

Emily Boldová

Stříbrné perutě

Rebelka noci

 P R E S S

Prolog

Londýn

Řítla jsem se do hlubiny. Noc mě obklopovala jako rubáš, který mě připravoval o dech. Vítr mi proudil pod křídly, trhal mnou, jako by se mnou hrál nějakou krutou hru. Strnulá strachem jsem otevřela oči a pohlédla smrti do tváře, neboť země se nemilosrdně přibližovala. Světla Londýna v dálce jako by se mě snažila vábit, slibovala mi bezpečí, na které jsem nemohla dosáhnout. Vlasy mi bičovaly obličej a z hrdla mi unikaly zoufalé steny, jak jsem s pokoušela nabýt kontrolu nad svými rudě planoucími perutěmi.

Snaž se! hučel mi v hlavě Lucienův hlas.

„Luciene!“ zašeptala jsem a vztáhla ruku k nebi, jako by mě snad mohl ještě nějak zachránit. Ale to přece nemohl. Odvrhla jsem ho od sebe. Oklamala ho a zasadila mu těžké rány. Lucien York nade mnou své ochranné perutě už nikdy neroztáhne. Naopak. Jednou přijde a požene mě k odpovědnosti za všechno, co jsem udělala. Přesto mi připadalo, jako bych slyšela jeho úzkostné prosby. *Já vím, že to dokážeš!*

Jeho slova mi pronikala až hluboko do nitra.

Poháněná nově probuzenou silou jsem rozpřáhla křídla ještě víc do šířky, abych polapila víc větru. Tak blízko k zemi, že to

nebylo vůbec jednoduché. A moje perutě byly právě zrozené. Rozbolavělé. A zranitelné. Dosud nezvyklý vztlak jimi zaškubal, až jsem měla dojem, že puknu, že se roztrhám, a přesto jsem stále nedopadala na skalnatý povrch. Zatím ne...

Snažila jsem se vykřičet svůj strach a svou bolest, jako v tu noc, kdy ze mě vytrysklo dědictví světla. A stejně jako tehdy jsem cítila na zádech Lucienovy dlaně. Věděla jsem, že nejsou skutečné, a přesto ta vzpomínka tišila moje utrpení a mně se podařilo v poslední vteřině zbrzdit svůj volný pád. Podařilo se mi získat vztlak, využít ho a jedním strastiplným mávnutím perutí nabrat trochu výšky.

S úlevou jsem vydechla, zopakovala ten nezvyklý a nesmírně namáhavý pohyb, a skutečně jsem začala zvolna stoupat výš. Země pode mnou, park usedlosti Darlighten Hall, se začala pomalu vzdalovat, až ji v dálce pohltila temnota. Jen zlatý třpyt mých perutí zářil na černém nebi jako létavice. A stejně tak jsem se i cítila. Jako bych dohořívala. Svaly mě pálily, krev ve mně vřela a moje srdce leželo v prachu a suti.

Aniž bych se musela ohlédnout, cítila jsem v zádech pohledy Stříbrných perutí. Cítila jsem jejich hněv, jak mě pronásleduje, přestože jsem teď s každým máchnutím perutí zvětšovala vzdálenost mezi námi. Také Lucienův pohled mě pálil v zádech. Letět za mnou nemohl, o to jsem se postarala. Ale proč za mnou nevyslal své muže?

Daroval mi snad svobodu? Opravdu by mě nechal jít?

Nebyla jsem tak hloupá, abych uvěřila, že mě snad pochopil. Nebo že by mi mohl někdy odpustit.

Ne, já jsem Luciena znala. Stihla jsem ho poznat tak dobře, že jsem na rtech doteď cítila chuť jeho polibků. Znala jsem ho – a věděla jsem, že muž jako on se nikdy nevzdává.

Mé perutě byly čím dál těžší, bolest už se dala sotva snést. Přesto jsem se zastavila ještě ve vzduchu a naposledy se ohlédla. Černý přízrak Darlighten Hall působil hrozivě, a přesto část mého já toužila se tam vrátit. Zpět do náruče muže, kterého jsem milovala. A kterého jsem přesto oklamala. Do náruče muže, který mě teď bude lovit, který mě touží usmrtit.

Můj útěk ještě zdaleka nebyl u konce. Byla jsem ve větším nebezpečí než kdy dřív. A ani Riley Scott, pro jehož bezpečí jsem riskovala vše, už nás svými spálenými perutěmi neochrání.

Potřebovali jsme pomoc. Naléhavě!

Kapitola 1

Kradla jsem se přes zahradu u domu Anhiných rodičů. Perutě na mých zádech s každým nádechem nesnesitelně bolely a byly tak těžké, že mě tlačily k zemi. Okolní tma mi připadala strašidelná, a nic jsem si nepřála toužebněji, než přejít těch několik bloků k domovu a nechat se ukonejšit od svých rodičů. Můj malý bráška Jake by mi vyprávěl nový vtíp nebo by mi předvedl svou nejnovější hru na detektiva. Úplně všechno ve mně křičelo po téhle obyčejné všednosti. Tolik jsem ji chtěla zpátky!

Nechtěla jsem se plížit v noci po cizí zahradě! Jenže jsem neměla na výběr. Cestu jsem našla jako nic, zahradu jsem důvěrně znala. Anh a já jsme tady v téhle umělé zenové oáze, kterou si tu zřídili její rodiče, trávily jako děti spousty času. Japonská zahrada – uprostřed Londýna. To samo o sobě by nebylo až tak divné. Ale když jsem bývala malá, připadala jsem si tu jako v jiném světě. Místo obyčejného trávníku tudy vedly pečlivě zarovnané štěrkové cestičky, místo růží voněl ve vzduchu sladký jasmín, a na jaře se na nás jako sníh snášely bledě růžové okvětní plátky japonských třešní. Z bambusových trav se zdvihali tma-vočervení draci ze dřeva a po kulatých nášlapných kamenech se dalo projít ke stromovému domku, který trůnil vysoko v koruně rudolistého javoru v podobě miniaturní japonské chrámu.

Rozvážně jsem kladla nohy na náslapné kameny, abych neporušila jemné vlnky vyryté do šterku. Koneckonců jsem nechtěla nikoho upozorňovat na to, že domek na stromě není už opuštěný jako v posledních letech.

„Riley!“ zvolala jsem do tmy tlumeným hlasem. Neměla jsem tušení, jestli tu vůbec je. Neviděla jsem ho od chvíle, kdy dříve této noci s mou pomocí utekl z Darlighten Hall. Nevěděla jsem, jestli se mu vůbec podařilo uniknout Stříbrným perutím. Nesledovali ho? Nepodařilo se jim ho chytit a odvést zpátky do cely? Nedostalo se mu od nich další dávky týrání? Kdyby ano, veškerá námaha té noci by byla vyšla nadarmo. Už proto tu Riley musel být! Prostě musel!

Už jen proto, že jsem tuhle nejistotu nedokázala snášet už ani vteřinu.

„Riley!“ zavolala jsem znovu, tentokrát o něco hlasitěji. Podívala jsem se vzhůru k domku na stromě – ale nic se tam nepohnulo. Chopila jsem se provazového žebříku a zatahala za něj. Dřívka příčlí se mi s praštěním sesypala na hlavu.

„No výborně,“ zavrčela jsem, mrskla zchátralým žebříkem o kmen a vzhlédla zpátky do koruny stromu. „A co teď?“

„K čemu máš křídla?“ připomněl mi za zády hrubý hlas. Otočila jsem se s hrůzou a zároveň s úlevou.

„Zbláznil ses?“ vydechla jsem a přitiskla si ruku na srdce. „Proč se za mnou plížíš jako duch? Málem jsem umřela strachy!“ Ohnala jsem se po něm a nato jsem se mu s chvějícíma rukama vrhla kolem krku.

Veškeré napětí posledních hodin bylo jedním rázem pryč. Zalila mě vlna nesourodých pocitů a já nevěděla, jestli mám plakat bolestí, smát se úlevou nebo křičet strachy. Nevěděla jsem, jestli jsem šťastná, že jsem utekla Lucienovi, nebo jestli jsem se tím

jen vrhla vstříc vlastní záhubě. To všechno mi burácelo v hlavě tak, že jsem se už jen sotva držela na nohou. Tiskla jsem se k Rileymu a celým mým tělem začal brzy otrásat mocný vzlykot.

„Šššš, Thorn,“ šeptal mi do ucha jeho nezaměnitelný drsný hlas. „Je to dobré. Tady jsme v bezpečí.“ Jako tolikrát předtím mě konejšivě pohladil po vlasech. „Hned se můžeš poddat slabosti. Hned to bude dobré, ale nejdříve se musíme dostat tam nahoru.“ Odtáhl mě od sebe, aniž by mě pustil z náručí, a ukázal na stromový domek.

Hystericky jsem se zasmála. „Žebřík je rozbitý! Jak se tam chceš...“

Riley jen zavrtěl hlavou a drnkl mi prstem do perutě. „Použij je, Thorn. Žádný žebřík nepotřebuješ.“

„Už s nimi nemůžu hnout,“ prohlásila jsem utrápeně. „Strašně mě bolí. Já...“

Chápavě se na mě usmál. „Není divu. Vážně jsem si myslel, že bude po tobě, když jsem viděl, jak ses vrhla z toho balkónu. To byla vážně pošetilost!“ Potom na mě mrkl: „Ale vypadalo to zatraceně skvěle!“

Zakašlala jsem. „Co? Moje málem smrt vypadala skvěle, jo?“

Riley se zešíroka zazubil, což jeho výraznému obličejí ubralo na tvrdosti. „Jo. Zář tvých perutí na nočním nebi – to bylo fakt něco. I když jsem se sám snažil spasit holý život, nemohl jsem jinak než zůstat stát a civět na tebe. Nejsi... právě nenápadná, to je jisté.“

„Zářivě rudé perutě nejsou zrovna praktické, když se člověk chce schovávat,“ dala jsem mu za pravdu.

„Proto teď musíš tam nahoru – tam, kde tvoje perutě nikdo neobjeví.“ Jemně mě postrčil a kývl směrem ke stromu: „Tak rychle. Nahoru!“

Rozpřáhla jsem perutě a dobře přitom věděla, že tím na sebe upozorním všechny Stříbrné perutě široko daleko.

„Ale co bude s tebou?“ zaváhala jsem s pohledem na spálené zbytky jeho perutí. S těmi už zaručeně nikdy létat nebude.

Riley sledoval můj pohled a pohrdavě si přejel po zjizvených zbytcích křídel. „Žádný strach. Já se nahoru dostanu,“ ujistil mě. „Na to mi stačí pořádný skok. „Dolů to bude horší – když nemám perutě, abych přibrzdil pád.“ A jako by to bylo něco, co bude řešit, až to přijde, lehce poklesl v kolenou a jediným mocným výskokem se katapultoval vysoko do koruny stromu. Jako kavalír mi přidržel otevřené dveře potažené bílým hedvábím.

„Tak pojď, vypadá to tu vážně útulně.“

Protočila jsem oči. Vážně útulně... , to bych zrovna neřekla. Jestli jsem si dobře vzpomínala, bylo nám tam nahoře dost těsno už jako dětem. A děti už jsme s Rileyem rozhodně nebyli. K tomu jsem věděla, že perutě nejsou právě praktické, pokud jde o úsporu prostoru. Stříbrné pruhy vycházejícího slunce na obzoru mě však donutily už na nic nečekat. Jedním bolestivým úderem křídel jsem se vznesla do vzduchu a pramálo elegantně se svalila ke dveřím vedle Rileyho. Pak jsem si přitáhla perutě těsně k zádům a přikrčila se do příliš malého otvoru.

„Domove, sladký domove,“ zamumlala jsem s pohledem na pavučiny visící ze stropu.

Riley zaznamenal mou skepsi a přezíravě smetl pavučiny rukou. Pak se usadil ke stěně a vytáhl zpod kabátu elektrickou hůl.

„Odkud to máš?“ zeptala jsem se a pokynula ke zbrani.

„Usmívala se na mě ze zadního sedadla jednoho auta v Darlighten Hall. Myslel jsem, že by se mohla ještě hodit,“ vysvětlil stručně a uvolněně si natáhl nohy před sebe, přičemž se málem opřel chodidly o protilehlou stěnu. Klidně, jako bychom nebyli

na likvidačním seznamu Stříbrných perutí, které jsou nám nejspíš už dávno v patách, ale jen vysedávali o přestávce na školním dvoře, vytáhl z kapsy u kalhot balíček žvýkaček a nabídl mi. „Sedni si, a pak mi můžeš vyprávět, co tě přivedlo na ten šílený nápad vysvobodit mě z Darlighten Hall. Víš vůbec, cos provedla?“

Jelikož jsem žvýkačky ignorovala, vzal si jednu sám a balíček zase schoval. Začal žvýkat a přitom si mě tázavě měřil. Pod jeho zkoumavým pohledem jsem se necítila dobře. Věděla jsem, co jsem provedla? Vlastně ne. Věděla jsem jen, že jsem měla zkrátka pocit, že nemám na výběr nic jiného. Tak jako i teď, kdy jsem neviděla jinou možnost než se také usadit na zaprášenou podlahu.

V křídlech mě bolelo, když jsem se opřela o stěnu proti Rileymu.

„Myslím, že jsem si je asi poranila!“ zašeptala jsem a bázkivě se pohládila po rozpukaných šupinkách podobných pírkům.

Riley se trochu naklonil mým směrem. Věděla jsem, že tma jeho zraku nijak nevadí. „Opravdu už jsi jim dala pořádně zabrat. Vypadají ještě hodně křehce. Překvapuje mě, že jsi na nich vůbec dokázala létat.“ Jeho pohled zvažněl: „Mohla jsi umřít, Thorn.“

„Ale já přece neměla na výběr!“ ospravedlňovala jsem se, protože jeho hlas zněl vyčítavě. „Představení jsou tu, a Kane je v pořádné bryndě, protože nejenže ho rozčilujete vy rebelové, ale navíc se v Londýně objevilo dalších několik polobytností. Měla jsem hrozný strach, že tě využije k tomu, aby dal Představeným najevo svou moc a kontrolu.“

Riley praskl žvýkačkovou bublinu. „Počkej, počkej... jaké polobytnosti? O čem to mluvíš?“ Navzdory pozdní hodině se

zdálo, jako by byl najednou úplně čilý. Viděla jsem, jak mu v hlavě víří myšlenky.

Mávla jsem rukou: „Já netuším, Riley. Nevím, kdo ty polobyty jsou, ale tvrdí, že jsou moji bratři. A taky že jsou synové Arika Chroma. Kanovi to nahání strach. Aspoň Nyx to tvrdila.“

Rileyho výrazné rysy se zatvrdily. „Nyx nesmíš věřit ani slovo. Moc... ráda hraje falešnou hru, aby dostala, co chce. Byla taková odmalička.“

„Vlastně to znělo docela přesvědčivě. Dokonce mi přiznala, že by chtěla získat Luciena zpátky.“ Polkla jsem. Zapudila jsem pomyšlení, že teď po mém útěku by tohoto cíle docela klidně mohla dosáhnout. Ale bolest mi v hrudi zůstala.

Riley praskl další bublinu, než odpověděl. „Já Luciena viděl. S tebou.“ Zaváhal a trochu se na podlaze stromového domku zavrtěl, jako by hledal pohodlnější polohu. „Znám ho už od doby, kdy jsme byli malí kluci, a dokážu číst v jeho pohledech, Thorn. Lucien chce tebe.“ Podíval se na mě, jako by ode mě očekával nějakou reakci.

„Jak to myslíš? Chceš snad říct..., že je do mě zamilovaný?“

Riley se zazubil. „Ne. Tak jsem to nemyslel. Chci říct, že Lucien... si tě nárokuje pro sebe. Že... mu patříš. To tím myslím. Chce tě – protože mu podle zákonů Stříbrných perutí patříš.“

Rileyho slova o tom, že jsem pro Luciena důležitá, ve mně probudila vzpomínky na jeho polibky. A na to, jak krásný byl pocit být mu nablízku. Ale to už teď byla jen minulost...

Hořce jsem se zasmála. „Možná mě chce nazpět, v tom můžeš mít pravdu, Riley, ale určitě je to jen proto, aby se mi pomstil. Mimo jiné za to, jak důkladně jsem mu na našem útěku naložila tou elektrickou holí.“ Ukázala jsem na zbraň vedle něj.

„To je docela možné,“ odhrnul si Riley z čela dlouhé vlasy a zamyšleně se na mě zadíval. Zajel si rukama pod zmrzačené perutě a ohmatával si kůži pod košilí. „Nemáš ponětí, jaké to je, když ti tělem projede elektrická rána.“ Na tváři mu vyrostl stín, hlas jako by mu zhrubl bolestí. „Jsi ochromená, bezmocná, a k tomu máš pocit, jako by ti zabořil zuby do masa jedovatý had.“ Svá slova ještě zdůraznil pohybem ruky, ale já mu rozuměla úplně přesně.

Udělal se mi zle. Jak jsem jen mohla provést Lucienovi něco takového?

„Proud ti projede tělem jako blesk. Všechny svaly se ti stáhnou do křeče, máš pocit, že hoříš...“ Vyhrnul si košili a já navzdory přítomí v našem úkrytu viděla, jak se mu pod perutěmi rýsují světlé jizvy. Připomínaly rozdvojené toky řek, které se vsakovaly přímo nad opaskem. „Že Lucien po tvém útoku tak rychle zase vstal... dokazuje, jak strašně byl odhodlaný tě zadržet, Thorn.“

„Nás,“ opravila jsem ho. „Chtěl zadržet nás. Ne mě. To tys byl nakonec zajatec.“

Riley vytáhl z balíčku další žvýkačku, rozbalil ji a vyměnil ji za tu, kterou měl v puse. Teprve pak se na mě znovu podíval. „O mě se nestaral, Thorn. Dnes v noci, u těch dveří, mě nezadržel. Zajímáš ho jen ty.“

„Třeba ti prostě nestačil. Byl... zraněný,“ snažila jsem se Lucienovo chování nějak zdůvodnit, ale Riley jen vrtěl hlavou.

„Vypořádat se s mrzákem jako já by byla pro Luciena Yorka hračka. Říkám ti, Thorn: On mě nechal jít – protože jsem pro něj nebyl tak důležitý jako ty.“

Chtěla jsem mu dál odporovat, Riley se však předklonil a položil mi prst na ústa. Kývl bradou směrem k domu Anhiných rodičů. Za jedním z oken se rozsvítilo světlo.

Věděla jsem, že za tím oknem je Anhin pokoj. Cítila snad moje nejlepší kamarádka, že jsem nablízku? Cítila, jak toužebně si přeju ležet místo tady ve špinavé boudě u ní na pohovce? Špi-
tat si s ní o klucích, a sice ne o těch, co se mě pravděpodobně
snaží zabít, ale o těch, které bychom rády líbaly – což v mém
případě, jak jsem si musela chtě nechtě přiznat, bohužel vyšlo
nastejno.

Rileyho prsty na mých rtech byly hebké na dotek a připomínaly mi, jak celá tahle pomatená záležitost vlastně začala. Tenkrát si osvojil ten podivný návyk neustále mě zatahovat do tmavých zákoutí školní budovy a umlčovat všechny moje protesty tím, že mi zakrýval pusou.

Zřejmě si na to vzpomněl i on, protože teď poněkud rozpačité dal konečně ruku stranou.

„Za chvíli bude světlo,“ zašeptal. Jeho hrubý hlas zněl unaveně. „Víme vlastně, co teď bude dál?“

Pokrčila jsem rameny. Jen tak si stejně jako Anh vstát, nasnídat se a užívat si prázdnin, to v našem případě nepřípadalo v úvahu.

„Musíme odtud pryč. Nemůžeme se věčně schovávat v budce na stromě,“ odušila jsem.

Riley přikývl a u úst mu tiše praskla žvýkačková bublina. „Můžeme to zkusit v tom starém knihkupectví.“

„Nemůžeme. To bude zaručeně první místo, kde nás bude Lucien hledat.“

„Ten úkryt Shades přece nemůže znát. Nikdo ho nezná. Dokonce ani Magnus.“

Byla jsem ráda, že je tma, protože – tedy aspoň jsem v to doufala – skrývala můj rozpačitý ruměnc. „Já se... obávám, že si budete muset najít nějaký jiný úkryt,“ přiznala jsem. „Lucien mě sledoval, když jsem... chtěla Conrada a ostatní varovat.“

„Tys ho dovedla k nim?“ Výčitka v jeho hlase se nedala přesechnout.

„Ne!“ bránila jsem se. „Tedy... ano, když to formuluješ takhle, vlastně jsem k nim Luciena dovedla..., ale on jim nic neudělal. Jsou v pořádku..., tedy aspoň pokud je mi známo.“

„Krucí, Thorn!“ Riley si nakvašeně projel rukou své přerostlé dlouhé vlasy. „Měla jsi dávat větší pozor!“

„Jo?“ Jeho výčitka mě rozčílila – nejspíš proto, že jsem sama dobře věděla, že má pravdu. „To je zajímavé, že to říkáš zrovna ty!“ Šlehla jsem po něm vzteklým pohledem: „Nebyls to náhodou ty, kdo mi v pravé poledne uprostřed Londýna musel předvádět, co všechno Stříbrné perutě dovedou? Tvoje bezstarostnost byla to první, co na nás Luciena a jeho muže upozornilo.“

Rileyho rysy se zatvrdily. Zdvihl z podlahy větvičku a začal ji otáčet v prstech. „Můžeš mi věřit, Thorn, že za tuhle... *bezstarostnost* už jsem drazě zaplatil.“

Srdce mi krvácelo, jak strašně mi ho bylo líto. Nechtěla jsem mu přece ublížit. Proto jsem se posunula po podlaze a posadila se vedle něj. Konejšivě jsem ho vzala za ruku a položila mu hlavu na rameno. „Všechno mě to strašně mrzí, Riley,“ zašeptala jsem. „Cítím za to vinu, ale dodnes vlastně nechápu, proč jsi to udělal. Celou tu dobu se musím ptát, jestli to byla moje vina, nebo...“

„Nebyla to tvoje vina, Thorn,“ ujistil mě a otočil se tak, abych mu viděla do očí. „Nikdy bych ti nedával za vinu, co se stalo. To já jsem to měl vědět. V Londýně není člověk nikde v bezpečí. A dědictví světla nám dovoluje snadno sledovat příslušníky svého rodu. Proto jsme byli Shades a já pořád ostražití. Pořád ve střehu.“

Přes hedvábím potažené stěny stromového domku si prorazily cestu první sluneční paprsky a zalily všechno teplým světlem.

Pouze Rileyho spálené perutě jako by na třpyt nového dne nemohly dosáhnout. Čněly mu nad rameny tmavé a mrtvé.

„A proč jsi toho dne v té ostražitosti polevil?“ zeptala jsem se a něžně ho pohladila po perutích. Neucukl. Nevěděla jsem, jestli mu to není nepříjemné. Jestli přitom necítil bolest. Anebo už na nich necítil nic?

„Chtěl jsem na tebe udělat dojem,“ přiznal tiše a zavrtěl hlavou sám nad sebou. Pak sevřel mou ruku v dlani, jako by chtěl mé něžné doteky zastavit. „Chtěl jsem...“ trpce se usmál, „se před tebou vytáhnout.“

„Proč?“

Rileyho hrubé zasmání bylo stejně hřejivé jako první sluneční paprsky. Podíval se na mě, jako by se divil. „Proč?“ zopakoval mou otázku. „Copak to není jasné, Thorn?“ Pomalu propletl prsty s těmi mími. „Pamatuješ si ještě, jak jsem se tě ptal, koho z Shades máš nejradši?“

Protočila jsem oči, protože to jsem si pamatovala vážně dobře. „Na to ses mě tenkrát vůbec nemusel ptát. Chvilí nato jsi celé třídě, včetně paní Shepherdové, dal celkem jasně najevo, že můj nový přítel jsi *ty!*“ Musela jsem se té vzpomínce usmát a lehce ho štouchla špičkou boty do nohy.

Riley se zasmál a dal mi paži kolem ramen, jako tehdy, když si mě právě takhle odvedl do třídy. „Nemohl jsem přece riskovat, že si vybereš Sama nebo Conrada nebo ještě hůř – Garreta. Vidět tě s někým jiným by mi zlomilo srdce.“

„Blbečku,“ zahihňala jsem se. „Ale nechápu, co má tohle společného s tím dnem u Buckinghamského paláce.“

Riley se dál usmíval. Pohladil mě po rameni a podíval se mi do očí. Jeho duhovky byly nepřírozně tmavé. Jasně ukazovaly na jeho původ ze Stříbrných perutí, přestože jim chyběl ten

tajuplný lesk, co měl v očích Lucien. „Má to s tím společného úplně všechno, Thorn,“ zašeptal a sklonil se blíž ke mně. „Byl jsem lehkovážný, chtěl na tebe udělat dojem, protože..., protože tě mám rád.“ Krátce zavřel oči, než se na mě znovu podíval. „Vím, že jsem jen zmrzačený rebel od Stříbrných perutí bez budoucnosti. A ty jsi Lucienova příslibená. Ale přes to všechno chci, abys to věděla.“

Něžný polibek, který mi vdechl na rty, byl pryč, než jsem stihla nějak zareagovat. Riley se odtáhl, sundal mi paži z ramene a odsedl si ode mě dál. Nezdálo se, že by očekával odpověď, ale já měla přesto pocit, že bych na to měla něco říct.

Jenže co? Jak mu mám říct, že jeho city neopětuji? A že moje srdce tlučte právě pro toho, kdo ho tak krutě potrestal a připravil ho tím jednou provždy o peruté? Jak by jen mohl pochopit, že jsem se vzdor všemu rozumu zamilovala do muže, který se nás teď rozhodl lovit?

„Riley, já...“

Znovu mě umlčel dlaní. „Teď nic neříkej. Ber to, co jsem ti řekl, prostě jako fakt. Nebo jako poděkování za mou záchranu.“ Zvolna spustil prsty z mých rtů. „Nikdy bych si nepomyslel, že jsem pro tebe tak důležitý, abys pro mě takhle riskovala.“

„Jsi můj přítel!“ připomněla jsem mu. „Pro přátele člověk prostě riskuje! Ale jestli honem nevymyslíme, kam teď jít, bude celý tenhle náš pokus o útěk jen jedna ohromná chyba.“

Přikývl. „Jo. Nepředpokládám, že by se Lucien ještě někdy hodlal postarat, abych měl v cele pohodlí.“

Zpozorněla jsem: „O čem to mluvíš? Jaké pohodlí?“ Vzpomněla jsem si, jak mě překvapilo, že má Riley sklepní celou zařízenou nábytkem, ale po tom šíleném útěku se mi to úplně vykouřilo z hlavy.

„Po tom, jak jste se oba objevili u mě v cele – a Lucien a já jsme se chytili...“

„Tuhle pitomou rvačku mi ani nepřipomínej! Radši mi vysvětlí, co to má společného s nábytkem!“

Riley v obraně zdvihl dlaně. „Dobře, dobře. Máš pravdu. Byla to hloupost. Zle jsem si přitom poničil i ty ubohé zbytky perutí, co jsem ještě měl.“ Mrkl na mě a nechal prasknout obrovskou žvýkačkovou bublinu. „Ale udělalo mi to dobře, to mi můžeš věřit. Dal jsem mu přece pořádně na frak, nemám pravdu?“

Pohled na Lucienovy tmavé podlitiny jsem měla před očima doteď. A s nimi i vzpomínku, jak mě donutil, abych mu ošetřila velkou ránu ve stříbrných šupinkách..., vůni jeho kůže, jeho pohled, když jsem se ho schválně dotýkala hrubě...

„Zranils ho,“ přiznala jsem a pokusila se ty obrazy vyhnat z hlavy. „Jsi teď spokojený?“

„Trošku.“ Protáhl se a založil si ruce za hlavou. „Ale myslím, že Lucien po té rvačce asi opravdu nebyl ve své kůži, protože proč by mi jinak nechával najednou přinést postel, stůl a židli? Dokonce jsem dostal nějaké knížky a žvýkačky. S tím jsem vážně nepočítal.“

Zhluboka jsem se nadechla. Stromový domek mi najednou připadal příliš těsný. Potřebovala jsem vzduch, potrebovala jsem být na chvíli sama. Potřebovala jsem uvažovat. Je možné, že Lucien se opravdu postaral o Rileyho jen kvůli mně? Že to myslel opravdu vážně, když mi sliboval, že se postará o jeho bezpečí?

Posbírala jsem se z podlahy a prohnětla si ruce. Musela jsem okamžitě ven!

„Thorn? Co...?“

Když ke mně Riley natáhl ruku, uhnula jsem před ní.

„Měli jsme dohodu,“ zamumlala jsem a klopýtala jsem ke dveřím. „Lucien a já, myslím. Moje poslušnost – za tvoje bezpečí.“

Rozrazila jsem dvířka a rozpráhla perutě.

„Thorn!“ varoval mě Riley a pokoušel se mě zadržet. „Vrať se hned dovnitř!“

V hlavě mi vířil tisíc myšlenek. A všechny patřily Lucienovi. Vzpomínky na něj se mísily s představou, co mi teď asi provede za mou zradu. Zaklonila jsem hlavu a s úlevou zhluboka dýchala, zatímco mi větřík příjemně ochlazoval zapocené vlasy na šíji.

Takže Lucien dodržel slovo? Skutečně se hodlal postarat o Rileyho ochranu? A i kdyby ano, dokázal by se v té věci prosadit proti svému otci?

Protřela jsem si unavené oči. Tohle všechno byl nesmysl! Na podobné otázky už bylo pozdě. Už jsem si vybrala. Luciena jsem zradila, oklamala a jeho klan připravila o rebely. To mi nikdy neodpustí. Protože cenou, kterou žádal, byla moje poslušnost. Za moje a Rileyho bezpečí. Cenou, kterou jsem nebyla připravená zaplatit.

Cítila jsem, jak se mi po tvářích rozběhly slzy horké jako oheň. Cítila jsem na rtech jejich sůl. Byla mi zima a zvedla jsem perutě vstříc vycházejícímu slunci. Jejich rudá zář musela být z daleka viditelná pro každého, kdo nebyl člověk, ale mně to bylo jedno. Potřebovala jsem teplo, protože moje srdce náhle obalila tlustá vrstva ledu.

„Jsou perutě tvých bratrů stejně nápadné jako ty tvoje?“ ozval se z domku Rileyho hlas. Cítila jsem, jak se přibližuje. Cítila jsem, jak za mnou vztahuje paže, ještě dříve, než se mě skutečně dotkl. Přesto jsem sebou trhla, když se mi žilami rozlilo teplo

jeho těla. Teplo, které bych si tak ráda vychutnala, ale které mi současně bolestně připomínalo konejšivé objetí úplně jiného příslušníka Stříbrných perutí.

„Viděla jsem jen jednoho z nich,“ zašeptala jsem, protože pod námi právě vyšel na zápraží Anhin otec, aby donesl noviny. Jakoby samy od sebe se moje perutě ochranně sevřely kolem nás, abychom byli skryti před lidskými pohledy. „Taky má rudé perutě. Tvrdil, že se jmenuje Niklas Chrome.“

Aniž by se k nám vzhůru podíval, zmizel Anhin otec s novinami zpátky v domě. Rozevřela jsem perutě a ustoupila dozadu. Rileyho blízkost mě bolela, protože mi tak jasně sdělovala, čeho všeho jsem se zřekla.

„Niklas Chrome...“ zamumlal Riley a odhrnul si vlasy z čela. Nedbale vyplivl žvýkačku na neposkvřněnou šterkovou cestičku pod námi a vytáhl z balíčku novou. „Myslíš, že by nám tenhle Niklas Chrome pomohl?“ zeptal se a strčil si do pusy žvýkačku vonící po mátě.

„Snad. Ale jak ho budeme hledat?“

Riley se zakabonil a nechal prasknout žvýkačkovou bublinu.

„Můžeme ho nechat, aby našel on nás,“ navrhl zamyšleně.

„Aby nás našel? Takže se máme ukazovat?“ To byl přece hloupý nápad! „A jak to chceš udělat, aby nás nejdřív nenašly Stříbrné perutě?“

Riley se zazubil a mrkl na mě: „Někdy... je prostě třeba jen trocha štěstí!“

Kapitola 2

Lucien stál s nahým trupem před zrcadlem. Zatínal zuby tak pevně, že mu škusaly čelistní svaly.

„Za to, co ti udělala, bys ji měl nechat popravit,“ hořekovala Nyx a váhavě hladila Lucienovi rány vlhkým ručníkem. Stříbřité vlasy jí ve světle vycházejícího slunce zářily barvami duhy a její světlá pleť působila obavami ještě bledší.

Lucien zdvihl paži, aby jí usnadnil přístup k další z popálenin. Kůži mu hyzdilo několik krvavě rudých jizev, které se mu šířily po trupu jako kořeny. Bude trvat hodně dlouho, než jizvy vyblednou, to dobře věděl.

Lehce sebou trhnul, když Nyx nanesla na ránu hojivou tinkturu. Když se vodnatá tekutina dotkla jeho masa, do nosu mu vystoupala vůně aloe a alkoholu.

Nyx se zarazila v pohybu. „Vím, že to pálí, ale...“

„Vydržím to!“ zavrčel Lucien a pokývnutím ji vyzval, aby pokračovala. A skutečně to nebylo nic proti bolesti, která mu bésnila hluboko v nitru. Nikdy by si býval nepomyslel, že jsou jeho city k Thorn tak silné, že ho její zrada takhle srazí na kolena. Planula v něm zlost a vztek. Myslel na odplatu. Toužil si ji podrobit tak, až se jí rty budou chvět strachy. A současně toužil ty rty políbit. Vydobýt si její ústa jazykem, až pocítí chuť jejího odevzdání.

Znovu sebou trhl, když mu Nyx nanesla tinkturu přímo pod bezvládné perutě.

„Promiň,“ zašeptala a soucitně se na něj podívala.

Lucien jí vytrhl ručník z ruky a popadl sám lahvičku s tinkturou. „Přestaň se omlouvat. Nechci tady stát věčně!“ Bezohledně si vetřel lék do ran a sykavě přitom lapal po vzduchu, protože cítil pálivou bolest až v koříncích vlasů.

„Nevylévej si na mně zlost!“ obořila se na něj vztekle Nyx a se založenýma rukama se posadila na postel. Porovnála si jemné stříbrné vlasy na zádech a prohlížela si ho.

Lucien věděl, že se k ní nechová právě fér. Ale Nyx nikdo nenutil, aby tu s ním byla. Upřímně řečeno by byl býval raději sám, ale Nyx se očividně nijak nechystala odejít. Prohlížela si ho jako obvykle bez ostychu, jako by byla jeho příslibená jako dřív.

„Tak přece něco řekni, Luciene!“ naléhala na něj a vysunula dopředu spodní ret. „Od chvíle, co ta zpropadená polobytost uletěla z balkónu, jsi se mnou nepromluvil ani slovo. Tak co máš teď v plánu? Proč jsi za ní už dávno neposlal Kanovy muže?“

„Nikoho za ní posílat nebudu,“ oznámil chladně a navlékl na sebe černou košili, přestože mu už její lehounký dotek lehce odíral rány.

„Takže ji necháš prostě pláchnout?“ Nyx vstala, uhladila si světlé perutě a vykročila k němu. Změřila si jejich společný obraz v zrcadle a ovinula mu paže kolem boků.

Lucien ji od sebe rozhodně odstrčil. Pohled měl ledový a rysy zatvrzelé. „Nenechám ji pláchnout, Nyx. Ale jestli bude Thorn někdo lovit, budu to *já!*“

„Bereš si to celé moc osobně...“

„Moc osobně?“ přerušil ji a probodl ji varovným pohledem. „Zapomínáš, že Thorn je moje příslibená!“

Nyx se zvonivě zasmála. „Je tvoje příslibená? Chceš říct, že *byla* tvoje příslibená, ne? Po dnešní noci přece nemůžeš chtít ten svazek uzavřít. Nemůžeš ji učinit svou družkou!“

„Do toho, co udělám, nikomu nic není!“

Nyx si dupla nožkou. „Luciene! Nemůžeš se přece připoutat k holce, která vysvobodila ze zajetí naše nepřátele! Jednou budeš řídit celý klan. Myslíš, že Stříbrné perutě půjdou za mužem, který si nechal zamotat hlavu od polobytosti?“

Dvěma rychlými kroky se Lucien ocitl u Nyx a popadl ji za hrdlo. Její sténání zaniklo v jeho zuřivém vrčení.

„Mně nikdo hlavu nezamotal!“

„Lžeš! Viděla jsem vás! Tys ji líbal!“ Nyx mu zaryla prsty do rukou, aby uvolnila jeho sevření. „V pavilónu! Byls tam s ní – a já jsem vás viděla, tak mi laskavě nelži!“

Lucien viděl hněv a zklamání v Nyxinych modrošedě se lesknoucích očích. A přestože dosud vždycky kladl důraz na to, aby se Nyx dařilo dobře, tentokrát ho jeho hněv přemohl.

„Takže ty mě pronásleduješ? Špehuješ mě? Co je ti do toho, koho líbám? Co je ti do toho, koho miluju?“

„Ty ji nemiluješ!“ zavřeštěla Nyx a ohnala se po něm. „Ty nesmíš milovat tuhle polobytost, Luciene! Tys byl příslibený *mně*! Navěky! Místo v čele klanu patří *mně*! A *já* tě nikdy neoklamala! *Já* tě nikdy neopustila!“

Do Lucienova hněvem zahaleného rozumu zvolna pronikalo snažné žadonění z jejího hlasu. Uvolnil sevření, aniž by ji však pustil. „Je mi to líto, Nyx,“ zašeptal a jemně přejel prsty po místě na jejím hrdle, které před chvílí tak hrubě uchopil. Změřil si pohledem její drobnou, půvabnou postavu, než se jí

zadával do krásných očí. „Přál bych si, aby se to mezi námi nikdy takhle nezašmodrchovalo. Vážně bych si přál, aby se tu Riley s Thorn nebyli nikdy objevili. Pak bych si totiž mohl po celý život spokojeně namlouvat, že jsem po tvém boku šťastný. A ano, asi bych také byl.“

Nyx zdvihla dlaň k jeho tváři a po obličejí se jí rozkutálely slzy. „Pořád to tak ještě může být,“ zašeptala.

Lucien zavrtěl hlavou. „Ne. Už nikdy to tak nemůže být.“ Vzal ji za ruku, aby zastavil její doteky. „Moje příslibená je Thorn. Teď a navěky. Vím, že tě to musí bolet, ale já už to nemůžu změnit. A ani to změnit nechci. Thorn je pro nás Stříbrné perutě pořád ještě důležitá. Svazek s ní může přinést mír. Ty víš, jak moc si přeju mír pro náš národ. Všechny ty sváry mezi Kanem a Arikem, mezi polobytoťmi a Stříbrnými perutěmi, mezi rebely a věrnými zákonům, mezi náčelníky klanů a Představenými..., to všechno musí přestat.“

Nyx si přitáhla ruku zpět, jako by se popálila. Její oči se změnilly v úzké štěrbinky a slzy jí vyschly. „Takže ty mi tu chceš tvrdit, žeš ji líbal jen pro náš mír?“

Lucien se postavil jejímu pohledu. Narovnal se v zádech, a přestože mu perutě stále jen bezvládně visely na zádech, věděl dobře, že musí vypadat impozantně. Neměl v úmyslu se vybavovat o svých citech.

„Tobě žádné účty skládat nemusím, Nyx,“ řekl stroze, otočil se k ní zády a začal si zapínat košili, jako by jejich rozmluva skončila. Slyšel její supění, cítil její otálení a vnímal její vzteklé kroky, když nakonec beze slova opustila jeho komnaty. „Nemusím skládat účty nikomu,“ zamumlal, vykročil na balkón a zakroužil poraněnými perutěmi. Slunce už vyšlo a pomalovalo kameny rudozlatou pokrývkou světla. Rudozlatou jako

Thorniny perutě. Shlédl dolů na břečťanem porostlou střechu pavilónu, až se po něm jedna z kamenných postav tázavě otočila. „A líbat si budu, koho chci,“ zašeptal Lucien, jako by rozmlouval se sochou. „A i milovat si budu, koho chci!“

„Ty jsi selhal!“ Ta slova se rozlehla velkou síní jako zahřmění, na které sebou všichni přítomní trhli. Nepřístupné obličejy členů Rady tvořily stěnu mlčení, stále se však daly snést lépe než káravé pohledy Představených. Sedm mocných Stříbrných perutí tu stálo v černých róbách a s těžkými zlatými řetězy kolem krků. Konal se soud. Soud nad ním. Lucien York stál proti vysoko vztyčené hlavě svého otce a jeho tirádu potupy nechával bez protestů plynout kolem sebe. Věděl, že každý odpor jen ještě více roznítí Kanův hněv.

„Rebel je fuč, polobytost upláchla a Magnus Moore jako by se propadl do země! A Londýn je obklíčený blíže neurčeným počtem bastardů Arika Chroma, kteří všichni do jednoho na nás mají pořádně spadeno!“ Kanovi odletovaly od úst drobné kapičky slin. „A my tu stojíme jako idioti!“

Představení jen přikyvovali s nezastíraným pohrdáním, čímž byl Kanův již tak zuřivě rudý obličej ještě temnější.

„A stojíme tu jako idioti kvůli *tobě!*“ upřesnil Kane pointu své obžaloby a udeřil Luciena do prsou hranou svých perutí.

Lucien přestál jeho úder se skřípěním zubů, aniž by však ustoupil o jediný milimetr.

„Rada – a Představení – rozhodli, že za porušení povinnosti musíš být potrestán,“ oznámil Kane o něco klidněji a uhladil si vousy, jako by tím snad mohl nějak zmírnit pobouření ve svém nitru. Pohlédl synovi do tváře bez sebemenšího náznaku

náklonnosti. „Rozhodnutí buďto přijmeš – anebo budeme muset...“ Lehkým nakloněním hlavy pokynul ke členům Rady, kteří vypadali připravení dovést Luciena ke splnění trestu třeba násilím.

„Podvoluji se trestu,“ pravil Lucien a vážně přikývl směrem k Radě a potom k Představeným. Falešný úsměv ho stál veškeré sebezapření, ale věděl, že přesně tohle od něj Kane očekává.

„Budiž tedy!“ vmísil se do hovoru sir Percy Raglan, jeden ze zlatem ověšených Představených, a učinil zvoucí gesto směrem k pranýři. Jako by Lucienovi nabízel, aby se k němu připojil k bohatě prostřenému stolu. Jeho však nic dobrého nečekalo. Jen bolest s potupa.

Přesto bez zaváhání vykročil ke kůlu. S divoce tlukoucím srdcem si prohlížel pranýř zdobený nejjemnější řezbářskou prací. Cítil z něj strach všech, jejichž tresty tu byly vykonány. Lesknoucí se kůl s tmavou kresbou jako by do sebe vstřebal esenci všeho toho utrpení. Lucienovo tělo pokryla husí kůže a po zádech se mu rozkutálely kuličky potu. Veškerou svou silou potlačil chvění, které ho pálilo v prsou.

Tohle nebyla správná chvíle pro slabost!

Uslyšel těžké kroky holínek obou členů Rady, kteří ho přišli připoutat ke kůlu. Cítil závan vzduchu z jejich pohybu, slyšel šuškáání ostatních radních, když zarachotily řetězy.

Lucien se otočil a podíval se oběma mužům do tváří. Jedna z nich patřila Nyxinu otci. Prořídlé vlasy Torra z Orly byly stejně světlé jako vlasy jeho dcery. A jeho hněv vůči Lucienovi stejně šíravý jako ten její. Lucienovy čelistní svaly hrály napětím. Ať se má podvolit jakémukoliv trestu, Torr z Orly ho vykoná s nejvyšší tvrdostí, tím si mohl být jist.

Torr se právě chtěl natáhnout po jeho ruce, aby na ni nasadil řetěz, avšak Lucien se mu vykroutil. Ostatní radní se okamžitě

sestoupili blíž k sobě. Znamení pro něj, aby nedělal hlouposti. Také Kanův pohled se zachmuřil.

To všechno zaznamenal Lucien jen okrajově. Zhluboka se nadechl a nato se odhodlaně sám chopil řetězů. Nesměl ani na okamžik zaváhat, jinak by ho opustila odvaha. Proto si pospíšil a sám si rychle upevnil kolem zápěstí těžká železa. Když se kolem jeho kůže sevřel druhý kruh, náhle se ho zmocnil pocit, jako by se mu pod nohama otevřela země a pohltila ho. Zatřhal za řetězy, aby přesvědčil všechny přítomné o jejich pevnosti, a i jemu samotnému nyní bylo jasné, jak bezmocným se tím učinil. Donutil se pravidelně dýchat a držet hlavu vysoko zdviženou. Napětí ve vzduchu bylo takřka hmatatelné a Kanovo odkašlání znělo Lucienovým uším nepřírozně hlasitě.

„Luciene Yorku, Představení a shromážděná Rada tě odsuzují za porušení povinnosti,“ obrátil k němu Kane znovu svá slova. Náčelník Stříbrných perutí netečně přistoupil blíž, aniž by na sobě dal znát jakýkoliv náznak, co si myslí o tom, že vidí vlastního syna stát připoutaného k pranýři. Krácel mu vstříc jako cizinci.

„Přijímám svůj trest, otče.“ Lucien si poddajně opřel čelo o kůl, jako by byl na svůj trest připraven, ať už bude vypadat jakkoli. Ve skutečnosti však potřeboval pranýř k tomu, aby za ním skryl svůj strach. Po zádech mu stékal studený pot a zanechával mu na košili vlhké skvrny. Nebyla to ani tak bolest, čeho se bál; mnohem víc ho děsila ta nejistota. Jaký trest ho čeká za to, že nezadržel Thorn? A bude pro něj bolestnější než ta chvíle, kdy mu proběhlo hlavou, že nyní ji ztratil navždy? Než chvíle, kdy se na svých dosud příliš slabých perutích vrhla do hlubiny, jen aby unikla *jemu*? Chvíle, kdy ho napadlo, že teď kvůli němu zemře...

„Rada rozhodla o vyměření trestu,“ vysvětloval mu Kane, který se teď postavil vedle něj. Mávnutím si přivolal blíž svého věrného příznivce Torra, a poté co se oba ještě jednou přesvědčili o pevnosti řetězů, Kane pokračoval: „Zraněný už jsi. A máš povinnosti, kterých tě nezprostím. Tvé perutě ti proto zůstanou.“ Kane se otočil na Percyho Raglana, který souhlasně přikývl. „Potřebuji následníka, který je své pozice hoden. Můj syn jí hoden je. I když tentokrát selhal. Budoucí náčelník tohoto klanu potřebuje perutě. Mocné perutě.“ Kane jako na důkaz svých slov rozpráhl vlastní křídla. Nato se postavil za Luciena jako temný, neblahý stín a jedním mocným trhnutím ruky mu serval z těla košili. „Co však náčelník rozhodně nepotřebuje, je neposkvrněná pleť.“

Lucien přitiskl čelo pevněji ke kůlu. Bez košile se cítil zranitelný. Slabý jako Stříbrné perutě v okamžiku, kdy z nich vytryskne dědictví světla. Přestože měl perutě dosud ochromené od ran elektrickým proudem, které mu zasadila Thorn, cítil, jak mu je oba členové rady rozvinují. Rozprostřeli mu křídla a odhalili záda. Připoutali jeho perutě ve výšce koženými řemeny. Nezhojené rány na jeho těle proti té proceduře bolestně protestovaly, Lucien se však snažil nedat na sobě nic znát. Perutě mu zůstanou. To bylo vše, na čem záleželo. Zatnul zuby, když mu spoutávali perutě řemeny, aby se nemohl bránit. To ani neměl v úmyslu. Jeho otec očekával, že Yorkové nebudou nikdy projevat slabost. Kane slabostí opovrhoval. A to snad Lucien po svém otci podědil. Ani on sám neměl nejmenší chuť projevit nějakou slabost před všemi těmi čumily tady v síni.

Kane přikývl a odstoupil zpět na své místo. Posadil se a položil si ruce na opěrky, jako vždy, když byl klidný.

„Dva tucty ran stříbrnou kočkou,“ zvolal Percy Raglan a vyčkávavě si založil paže na zlatých řetězech na prsou, jako by se

na to představení už dlouho těšil. „Dva tucty, uštědřené bez přerušení!“

Lucien zbledl. Stříbrná kočka byla variací elektrické hole. Podobně jako roztržený bič, obecně nazývaný devítiočasá kočka, se stříbrná kočka s každým úderem zarývala do masa, ale navíc s každým dotekem uštědřovala tělu elektrické rány. Stříbrným perutím se s ní obvykle za trest zraňovaly perutě, neboť elektrický proud je ochromoval, trvale poškozoval jejich šupiny a současně působil velké bolesti. Jaké účinky však může stříbrná kočka mít na kůži, to si Lucien raději nechtěl ani představovat.

Zatnul zuby a sevřel ruce do pěstí. Přes řetězy mu ani neproudila krev do rukou, takovou silou se proti nim vzpíral, když mu Torr z Orly přistoupil za záda s modře jiskřící zbraní v ruce. Torr nechal přejet volné konce stříbrné kočky po zemi. Sršely z ní přitom světelné záblesky a jediným zvukem v jinak bezdeše ztichlé hale bylo tiché sršení elektrického proudu.

Řetězy nad Lucienovou hlavou zachrastily o dřevo pranýře, jak se pokusil zaujmout polohu, v níž by Torrovy rány snadněji přestál. Zapřel se nohama, sevřel oči a napjal všechny svaly.

Pak stříbrná kočka poprvé zasvištěla jeho směrem.

První rána ho zaskočila, přestože ji očekával. Bolest byla mocnější, než si myslel, a proud se mu zakousl do masa jako rozžhavené železo. Podlomily se mu nohy a on se bezmocně svalil do řetězů. Jeho hrubé zasténání se mísilo se supěním jeho trýznitele, který už se napřahoval k další ráně. Tentokrát Lucien uslyšel bzučení stříbrné kočky ve vzduchu. Rána přišla rychle, ještě než Lucien stihl zpracovat tu první. Zalupal po dechu v jediné reakci na novou bolest, která ho současně ochromovala a hrozila ho zničit. Maso zad se mu roztrhlo a poskytlo proudu cestu ještě hlouběji do jeho těla. Lucien

zaškubal za řetězy. Jakoby samy od sebe se jeho perutě chtěly ochranně stáhnout kolem něj, ale byly pevně připoutané. Před další ránou se Lucien stihl aspoň postavit opět na nohy. Přitiskl čelo ke kůlu takovou silou, až věřil, že se dřevo musí pod ním zlomit. S těžkým oddechováním se vzpíral proti poutům a veškerou svou silou odolával úderu. Záda měl jako v plamelech. Viděl modré blesky stříbrné kočky, kdykoli se ho dotkla. Cítil vlastní spálenou kůži, kdykoli se do něj zakousl elektrický proud a způsoboval mu nikdy nepoznané bolesti. Jeho kůže byla vlhká potem a rudá krví.

Torr se na něj znovu a znovu napřahoval stříbrnou kočkou. Rány, které zasazoval Lucienovi, jako by ho v nejmenším neunavovaly. Jestli to vůbec bylo možné, měl Lucien pocit, že se Torr do věci pokládá s každou ranou urputněji. Ale snad už byla jeho záda prostě jen tak rozbolavělá, že mu teď připadalo, jako by každý další úder byl ještě horší než ten předcházející. Jeho supění bylo ránu od rány hlasitější. Snahu nedat na sobě utrpení znát už dávno vzdal. Všichni v této síni ho nyní viděli trpět. Viděli ho krváčet.

Mokrý vlasy se mu lepily na hlavu, v pažích už ztratil veškerý cit a zbytek jeho těla se svíral v křečích pod elektrickými ranami, které mu pronikaly do svalů. Všechny nervy v něm vibrovaly a vysílaly mu do těla trýznivou hrůzu.

Bez pranýře by se byl dávno zhroutil. Byl teď téměř vděčný za řetězy, které ho alespoň držely na nohou, které mu už dávno vypovídaly službu.

Napětí v jeho zádech, v pažích a perutích rostlo, jak celou svou vahou bezvládně visel v řetězech. Tah v perutích ho připravoval o dech, v uších mu hučelo.

„Dvacet!“ slyšel hlasitě odpočítávat radní.

Dvacet! Už to skoro přečkal. Ale vydržet ještě čtyři další údery, když už mu kůže zad visela v cárech, krev mu stékala až na nohy a on mohl už jen stěží dýchat, to mu připadalo nemožné. Otevřel oči na úzkou škvírku. Uviděl Torra, který s jeho krví na rukou stál široce rozkročený a hrdý vedle něj a napřáhoval se k dalšímu úderu. Četl hněv v Torrově pohledu a věděl, že ho zkrátka nechává zaplatit za to, že zrušil svůj svazek s Nyx. Sám Torr by co do respektu Stříbrných perutí vystoupal ještě výš, kdyby se jeho dcera stala družkou syna náčelníka klanu.

Torr zaznamenal jeho pohled a vycenil zuby. Zdvihl paži a poslal stříbrnou kočku vši silou na Luciena. Volné konce zajiskřily a zaryly se mu hluboko do zad. Bolest jako jedovaté kousnutí zmije pronikala Lucienovi přes kořeny perutí přímo do páteře.

Torr teď cíleně umisťoval další údery na tato citlivá místa zad. V místech, kde ze zad vyrůstaly perutě, se koncentrovaly nervy a svaly. Právě tady se odehrávalo kouzlo pokaždé, když se stříbrné perutě vznesly do vzduchu. Veškerá jejich moc pramenila z tohoto zranitelného místa. A Torr byl odhodlaný způsobit právě zde Lucienovi co možná největší škody.

Lucien sevřel zuby tak pevně, až v nich slyšel praštění. Napjal všechny svaly, jako by tím mohl další ránu odrazit. Ale volné konce stříbrné kočky se mu s jiskřením znovu zakously do masa. Z jeho hrdla znovu uniklo trpké zasupění pramenící z bolesti, kterou dokázal sotva snést. Lucien zavřel oči a rozechvěle, bezmocně čekal na další ránu.

Kapitola 3

Schovávala jsem se. Poprvé v životě jsem se schovávala před svými bližními. Před lidmi, o kterých jsem si celý život myslela, že patříím k nim. Rudá křídla na mých zádech mi však v této záležitosti dělala jednou provždy jasno.

Pohled do okna Anhina pokoje mi najednou připadal jako pohled do minulosti. Ta normalita za okenní tabulkou v mém životě už nikdy nezavládne. Záviděla jsem Anh tu všední jednoduchoost prázdninových dnů. Ležela v posteli, listovala módním časopisem a poslouchala hudbu. Slyšela jsem ji až sem nahoru do stromového domku. Nejradši bych se sebrala a prostě šla za ní. Všechno bych jí to vyprávěla a potom bychom se společně zasmály tomu, že jsem si to celé vymyslela.

„Bez šupin na perutích mě teď lidi vidí tak, jak jsem,“ vytrhl mě ze snění Riley. „Nedokážu své perutě ukrýt. Což znamená, že přes den zásadně nemůžu opustit úkryt. Dokonce i v noci...“

Chytila jsem se za hlavu. Připadalo mi tak příšerně těžké dojít k nějaké jasné myšlence. Záda mě bolela, protože jsem novým křídlům dala příliš zabrat, a za spánky jako by mi bušila kladiva. Rileyho situace byla horší, než jsem myslela. Vůbec mě nenapadlo, že teď bez stříbrných šupin nemůže kostru a ostré hrany perutí utajit před lidmi. Všechny šupinky při

spálení perutí vzaly za své. Kostra křídel až po jejich kostěné kořeny však zůstala zachována. Lucien tím trestem vyloučil Rileyho jednou provždy nejen z kruhu Stříbrných perutí, ale současně mu taky znemožnil dál se nepozorovaně pohybovat mezi lidmi. V podstatě ho odsoudil k věčné samotě. K životu v utajení.

Teprve teď jsem si uvědomila, jak strašlivý tento trest ve skutečnosti je. Riley byl nejen ocejchovaný. Byl vyobcovaný! Krátce jsem se po něm podívala, ale nechtěla jsem, aby si všiml, jak strašně je mi ho líto. Lítost nepatřila k věcem, které by mu mohly pomoci. Ale jak mu mám tedy pomoci místo ní, to mi zůstávalo záhadou.

„Půjdu sama. Ty počkáš tady,“ prohlásila jsem tedy odvázněji, než jsem se ve skutečnosti cítila. Dohodli jsme se, že za soumraku – tedy až budou moje perutě dobře viditelné pro všechny nelidi – vyrazím na toulky po Londýně. A v nejlepším případě přitom vběhnu rovnou do náručí..., nebo do ochranných perutí svých bratrů.

Pouze s jejich pomocí mohu dopravit Rileyho do bezpečí. Musíme opustit Londýn. Musíme si vybudovat nějakou vzdálenost mezi sebou a Stříbrnými perutěmi, aby nás nemohly tak snadno zavětřit.

„Moc rád bych ti odporoval, Thorn, ale obávám se, že tě opravdu nemůžu doprovodit,“ mumlal Riley a zahýbal holou kostrou perutí. Několik málo šupinek v barvě rtuti propůjčovalo zbytkům jinak pokrytým jen jízvami jemný lesk.

„To je v pořádku. Vážně. Já...“ Unaveně jsem odtrhla pohled od Anhina okna a usadila se zpátky k Rileymu na podlahu stromového domku. „... už se skoro těším, až budu chvilku sama,“ přiznala jsem. „Nic proti tobě, ale...“

